Ч. 280. Середа 28 (15) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Войскові зміни в Галичині. — З Угорщини. — Справа угоди торговельної з Німеччиною. — Внутрішні відносини в Росиї. — Болгарска політика. — З поля війни.)

З Відня доносять: Міністерство війни оголосило комунікат, що з весною слідуючого року відбудуть ся незначні зміни в розміщеню войска в Галичині. Польні стрільці з инших країв коронних, які тепер стоять в Галичині, мають бути перенесені до тих країв, з котрих походять, а то длятого, що они мають бути виділені зовсім з дивізий кавалерий, до яких тепер належать, бо показало ся невідповідним, щоби сполучати в одну звязь кавалерию з піхотою. Тим способом буде в Галичині о кілька баталїонів менше войска, а факт сей уважають також за доказ дружних відносин межи Австро Угорщиною а Росиєю.

З Будапешту доносять, що дотеперішний президент палати послів і член лїберальної партиї бар. Подманїцкий, котрий заступає в палаті послів четвертий будапештеньский округ виборчий, постановив при нових виборах не кандидувати. Як звістно, угорскі опозицийники помицившися свого часу крісла і лавки в палаті послів, зробили були з поломаних предметів шибеницю а на ній повісили картку з іменем Подманїцкого. Опозиция постановила ставити там кандидатуру посла Ґези Польонія, котрого вибір має навіть бути запевнений.

Минувшої середи відбула ся в Берлині в уряді для справ заграничних конференция австро-угорского амбасадора Седеніго і австро-угорских делеґатів а опісля відбула ся пятигодинна конференция австро-угорского амбасадора з німецкими секретарями державними Посадовским і Ріхтгофеном в справі угоди торговельної. В пятницю вернули австро угорскі делеґати назад до Відня і Будапешту. Кажуть, що Німцї поробили значні уступки і тепер розходить ся лиш о справу ветеринарийну, в котрій знов Угорщина не хоче зробити ніякої уступки.

З Москви доносять, що ґр. Лев Толстой вислав письмо до царя, в котрім дораджує єму застановити війну, а заразом висказує й свій сумнїв що до вартости парляментарного устрою. В листї сказано: Теперішна війна вндвигнула такі страшні річи, яких люди доси ще не дожили. Ще нїколи не проливано людску кров такими масами, як тепер. Тепер убивають по десять тисячів людий нараз і нїхто не може сказати, які то суть материяльні інтереси, котрим приносить ся тоту страшну жертву. Річ не у формі правлїня, лиш в дусї, який єї проникає. Та й парляментарний устрій есть сумнївної вартости, скоро єго не одушевляє людяність і чоловіколюбіє. Зробіть В. Величество передовсім конець війнї, а відтак старайте ся, щоби весь устрій в державі служив лиш добру Ваших підданих.

З Москви доносять: Сімдесять радних міста вручило вчера начальникови міста кн. Ґоліцинови адресу, в котрій складають єму найщирійшу подяку за єго горожаньске поступоване, коли проводив на засїданю дня 13 падолиста, котре на всї часи позістане історичним памятником того, що нарід росийский пробудив ся. В адресї зазначено з вагою, що кн. Ґоліцин в виду повної гармониї поглядів межи ним а радними, може серед всяких случаїв поступати зі спокійною сьвідомостию вповні незміненої солїдарности з радними. Кн. Ґоліцин подякував за адресу і зазначив, що він сьвідомий обовязків заступників радних міста росийского горожаньства і сподїває ся, що рада міста буде єго всесторонно підпирати.

З князя Фердинанда болгарского може й не злий політик. Свого часу крутив ся він дуже коло анґлїйского короля і то вийшло єму в користь; помирив ся з австрийским двором і зблизив ся до німецкого а Анґлїя очевидно

---

21)

Росийско-японьска війна від єї початку аж до битви під Ляояном.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Від чого настала катастрофа на „Петропавловску“? — Важне се для кругів маринарских питане, виринуло зараз, скоро лиш стало звістно, що катастрофа відбула ся з незвичайною скорістю. Як се могло стати ся, щоби так величезний корабель затонув в несповна дві минути і щоби з него можна було виратувати лиш малесеньку частину залоги, мимо того, що недалеко були другі кораблї, котрі могли подати поміч? Неприятель в тій хвили, коли корабель потапав, не стріляв, а другі кораблї вислали зараз лодки на ратунок.

Повисше питане позістане здаєсь на завсїгди невияснене і можна хиба лиш більше або менше бистроумний висказувати здогад. Фактом, здаєсь, позістає лиш то, що „Петропавловск“ попав ся на підложену Японцями міну. Був також здогад, що „Петропавловск“ попав ся на власну міну. Говорено так: Росияни забезпечували в'їзд до пристанї в Порт Артурі і в Дальнім мінами, котрі закладав корабель „Єнісей“. При закладаню таких мін робить ся докладний плян, щоби опісля могли власні кораблї перепливати після него безпечно помежи мінами. Такий плян був, але він затонув з „Єнісеєм“. Такий здогад есть очевидно безосновний, бо скоро заложено міни під Порт Артуром, то плян їх мусїв був одержати кождий корабель, що знаходив ся в пристанї. Після иньшого здогаду попав ся „Петропавловск“ на міну серед загального замішаня. І се неправда, бо перед катастрофою не могло бути та й не було ніякого замішаня, а росийскі кораблї плили в повнім порядку.

З росийської сторони пустили були також чутку, що Японцї підплили підводним судном під „Петропавловск“ і розсадили єго. Се вже таки зовсім чиста видумка. Японцї під ту пору не мали зовсїм нїякого підводного судна, а хоч би й мали, то ледви чи були би в силї викликати таку катастрофу. Підводні судна то най новійший винахід приміненний до военної штуки і треба би дуже вправних людий, котрі би тим судном уміли так маневрувати, що підплили би попід воду як-раз під адміральский корабель росийский і висадили єго у воздух. Таких вправних людий не має доси нїяка военна маринарка та й ледви чи буде яка колись мати. Можна би скорше спустити з бальона бомбу на корабель як підложити під него міну під водою. Так само не можлива річ, щоби японьске торпедо розсадило „Петропавловск“, бо перед катастрофою японьскі кораблї були так далеко від росийских, що не могли пустити торпедо. Позістає лиш одна можливість, що „Петропавловск“ попав ся на підводну японьску міну, підложену в ночи, позаяк по всїй імовірности в тім місци, де настала катастрофа, росийских мін не було.

Виратовані розповідали, що послїдним розпорядком Макарова був єго приказ, щоби „Монґолія“ плила на рейд. Ледви що дали сей сиґнал, як вже настав перший вибух. Величезна филя вхопила між иньшими двох моряків, що були страшно попечені. Они вхопили ся плаваючих відламків з корабля, але самого корабля вже тоді не було. Всї очевидцї потверджують однодушно, що безпосередно по першім вибуху роздав ся другий сильнійший і тоді показала ся на кораби полумінь та бухнув гризучий дим і горяча пара. Сей вибух прискорив катастрофу. Отже що могло стати ся. Безпосередно по першім вибуху внаслїдок вїханя на міну, міг настати вибух в маґазинї пороху; він міг розсадити кітли і випустити з них пару, котра ще збільшила вибух і зробила єго страшнїйшим в наслїдках. Сей другий вибух розсадив очевидно корабель так дуже, що вода в одній хвили набігла до него і потягнула єго на дно моря. Хто знає, може навіть Макаров сам і єго товариші причинили ся до сеї катастрофи, бо один інженїр механїк, що служив під Макаровом на иншім кораблю, висказує здогад, що Макаров за згодою официрів міг був поробити приготовленя до висадженя корабля у воздух в тій цїли, щоби він не дістав ся в руки неприятеля. Перший вибух міг так попутати електричні проводи, що они остаточно викликали вибух в маґазинї пороху і сим лиш дасть ся пояснити, що корабель так незвичайно скоро пішов під воду.

Аж до дня 13 цьвітня стратили були Росияни слїдуючі кораблї: Лїнїйний корабель „Петропавловск“, затонув 13 цьвітня; лїнїйний корабель „Побєда“ розбитий торпедом дня 13 цьвітня; лїнїйні кораблї „Ретвізан“ і „Це-

взяла єго в свою опіку, що не перешкаджає зовсім добрим відносинам до Росиї. З балканьскими державами, іменно же з Сербією завів він дружбу, що знов не стоїть на перешкоді тому, щоби Болгари не спиняли аґітацию Сербів в Македониї. Болгария зброїть ся на великі розміри мов би яка велика держава а навіть заводить фльоту у себе: торпедовці, що мають плавати по Чорнім мори і на Дунаю — початок що правда маленький, але все велике росте з маленького. Недавно тому удало ся князеви установити дипльоматичну аґентуру в Берлині, а тепер зачинає вже болгарске правительство дипльоматичну роботу. Мінїстер справ заграничних поручив всім заступникам Болгариї за границею, щоби заявили державам европейским, що Болгария не бере на себе одвічальности за наслідки теперішного поступованя Туреччини. — Видко, що щось лагодить ся на Балканї.

З поля війни нема доси ніяких важнійших вістий. Лиш з Манджуриї телеграфував ген. Куропаткін до Петербурга під датою 25 с. м., що дня 23 с. м. утекла значна японьска передна сторожа коло місцевости Цянтян перед висланьми против неї стрільцями, котрі підпалили два села, де знаходили ся великі склади поживи і муниций.

Новинки.

Львів дня 27-го грудня 1904.

— **Позички для навіщених посухою.** Згідно з ухвалою сойму з дня 13 жовтня с. р. уповажнено краєвий Виділ приняти іменем краю ґарантию до висоти одного мілїона корон за сплату позичок, затягнених повітами або громадами, щоби подати поміч рільникам потерпівшим від посухи. Повідомляючи повітові виділи про згадану соймову ухвалу, краєвий Виділ звернув їх увагу, що ґарантиї на позички будуть признані тим повітам, взглядно громадам, котрі дійстно потерпіли в сїм роцї наслідком посухи і будуть приневолені з тої причини закуповувати та спроваджувати пашу або инші землеплоди для потреби місцевих рільників. В тій цїли повітовий виділ а також поодинокі громади, що бажають затягнути позичку в якій-небудь фінансовій інституциї, повинні зголосити ся до краєвого Видїлу найпізнїйше до 15 січня 1905 р. з просьбою о приняте ґарантиї краю за позичку, яка має затягнути ся. До такого поданя треба долучити ухвалу повітової, взглядно громадскої ради, уповажняючу повітовий виділ або громадску зверхність до затягненя позички в означеній висотї на підмогу рільничому населеню, потерпівшому від посухи в 1904 р. Зате з краєвого фонду по причині сегорічного елементарного нещастя не будуть давати ся ані запомоги, анї безпроцентові позички, бо краєвий Виділ не розпоряджає на сю цїль ніяким фондом. Всякі отже просьби о підмоги на публичні і безпроволочні підмоги, походячі від повітових виділів, громад або від приватних осіб, котрі або вже надійшли до краєвого Видїлу або евентуально надійшли би в будуччині, будуть відослані до Намістництва

— **Арештоване обманця.** В Бродах арештували сими днями власти еміґрацийного аґента Зінґера, котрий позабиравши гроші від жидівских дезертирів з Росиї, що хотїли переселяти ся до Америки, купував їм білети лише до Кракова і завізши їх туди, лишив їх там без всяких средств до житя. Деякі з обманених вернули пішки з Кракова до Бродів.

— **Забава у війну зі смертним кінцем.** З Шиповець вижних на Буковині пишуть: У Олекси Вемочка, тутешного господаря, були два сини: старший 12-лїтний а молодший 7-лїтний. У єго сусїда КонстантинаРирицкого були також два сини в такім самім віцї. Коли в домі Величка не було нікого із старших, почали ті діти, назвавши себе Росиянами і Японцями, бавити ся у війну. На нещастє найшли они уживані їх вітцями рушницї, порох і всьо инше потрібне і почали до себе стріляти. Війна скінчила ся тим, що молодший синРирицкого погиб на місци, а старший ранений в лице. Похорон нещастної жертви тої забави відбув ся дня 20 с. м.

— **Несовістний аґітатор.** Суд окружний в Сучаві на Буковині видав оногди цікавий вирок. Іменно виборчий аґітатор з Радовець обжалував одного із соймових кандидатів в Радівцях, що той не заплатив єму 250 К за єго виборчі „труди", т. є за агітацию при виборах в користь кандидата. Першу половину в сумі 250 К дістав аґітатор ще перед виборами. З власного зізнания обжалуючого виходило, що він рівночасно дістав і від противного кандидата 200 К і служив рівночасно двом богам. Згідно з ухвалою повітового суду в Радівцях узнав апеляцийний сенат поступок обжалуючого неетичним і відкинув єго жалобу.

— **Найстарше дерево** шенбруньского парку зрубано сими днями, бо инакше мусїло би було упасти із старости. Була то величезна тополя срібна, що мала найменше яких 300 лїт. При земли мала 2 метри в промірі, а при сонци тїнь еї покривав площу 35 метрів квадратових. Над зрубанем і забранем дерева з парку працювала партия робітників цїлий тиждень. Величезне дерево закупила одна столярска фірма, обчисляючи, що буде мати з того 120.000 цалів квадратових материялу на форніри.

— **Страшна пригода.** В місцевости Чарльставн, в державі Вірджінїї в Америцї, заломив ся міст на рiцї Ельк в хвили, коли переїздило через него 6 возів з дїтьми на прогульку за місто. Вози упали з висоти 15 стіп до ріки і пробивши лїд, пійшли на дно. Утопило ся звиж 20 дїтий. Часть трупів дістала ся під лїд, так що доси не можна їх було віднайти.

— **В небезпечности житя** був перед кількома днями король Альфонс іспаньский. Король їхав автомобілем зі скоростию 80 кільометрів на годину, дорогою висаджуваною по обох сторонах деревами. Нагле ґума на колесї пукла і король мусїв задержати самоїзд. Тодї показало ся, що тій при-

---

саревич" розбиті торпедами 9 лютого; критий кружляк „Паллада", розбитий торпедом 9 лютого; критий кружляк „Варяґ" і канонїрка „Кореець" затоплені 9 лютого; міновий корабель „Єнісей" затонув від власної міни 11 лютого; конт. торпедовець „Стереґущий" затонув 10 марта а контрторпедовець „Страшний" затонув 13 цьвітня. Крім того було ще більше кораблів ушкоджених, котрі однакож удало ся в розмірно короткім часї направити. Які страти були по японьскій стороні, того не знати, бо Японцї уміли удержати всї свої страти у великій тайнї.

14. Адмірал Скридлов. — Нічний атак на Порт Артур дня 20 цьвітня. — Положенe в Порт Артурі. — Друге виступлене владивостоцкої ескадри.

По смерти Макарова обняв команду над фльотою в Порт Артурі кн. Ухтомский, але здав еї зараз на намістника Алексїєва, котрий приїхав з Мукдена і на однім з кораблів вивісив свою фляґу Видко однакож, що вже тоді не мали в Петербурзї великого довіря до Алексїєва, бо зараз по першій вісти о катастрофі на „Петропавловску" не питаючи намістника іменовано наслідником Макарова адмірала Скридлова, команданта чорноморскої фльоти. Вість о єго іменованю розійшла ся була ще 13 цьвітня, а в кілька днів опісля розійшла ся чутка, що намістник Алексїєв подав ся до димисиї. Чутка показала ся неправдивою, але все-таки розійшла ся она була не без певної причини. Особисті відносини межи Алексїєвом а Скридловом були як найгірші; оба они дуже натерпіли ся. Вже з попередного знаємо, що Скридлов в перших початках війни дораджував в Петербурзї, щоби командантом всеї сухопутної армиї іменовано ґен. Куропаткина і щоби Алексїєва відкликано. З другої же сторони, коли розходило ся о іменоване команданта фльоти, Алексїєв противив ся тому, щоби до Порт Артура вислано Скридлова, котрого він називав пяницею. Скридлов знов ненавидів Алексїєва і з тим зовсім не таїв ся. Але остаточно обставини так зложили ся, що Скридлова іменовано. Він був під ту пору в Севастополи.

Скридлов єсть одним із здібнїйших росийских адміралів і знає ся особливо на торпедовцях. Єму тепер 60 лїт. Підчас росийско-турецкої війни був він командантом канонїрки „Шутка" і відзначив ся тим, що напав нею на турецкий панцирний корабель. При тім був він тяжко зранений, але за ту свою незвичайну відвагу дістав опісля високий ордер. По війнї іменовано єго найстаршим офіцером фреґати „Сьвєтляна". В 1889 р. став він капітаном першої кляси і командантом панцирного корабля „Ґанґут". В 1893 р. іменовано єго контрадміралом а в рік опісля ґенеральним інспектором для торпедовців. В 1898 р, був він командантом росийскої єскадри на Середземнім мори і брав участь в усмиреню ворохобнї на Кретї. В 1900 р. іменовано єго віцеадміралом і шефом ескадри на далекім Всходї. Коли на Балканї вибухли непокої, вернув він назад до Европи і обняв тут команду чорноморскої фльоти.

Скридлов не зараз вибрав ся до Порт Артура, а коли поїхав, вже було за пізно і він заїхав аж до Владивостока, котрий то порт уважав він впрочім за доґіднїйший і безпечнїйший для росийскої фльоти на далекім Всходї Тимчасом Японцї старали ся конче замкнути росийску фльоту в Порт Артурі. Длячого адмірал Тоґо так дуже напосїв ся був на росийску фльоту, се єсть просто загадкою, котру можна хиба лиш тим по части пояснити, що Японцї непевні остаточного висліду війни на суши постановили собі знищити передовсїм росийску фльоту так, щоби Росия по побідї на суши не могла з браку фльоти нїчого вдїяти Японцям, не маючи сили перекинути війну на японьскі острови. Сим лиш дасть ся пояснити, що Японцї вже 20 цьвітня старали ся знову замкнути пристань в Порт Артурі затопленими кораблями. Дуже наглядний опис сего нового атаку подаємо тут за Росиянином Віленьским, притім для доповненя попередного наводимо тут ще й то, що він розказує про атак з дня 26 лютого.

„Найглубші слїди — каже Віленьский — лишило в Порт Артурі бомбардоване з 26 лютого, коли то Японцї стріляли на „новий город" почерез Ляотєшаньскі гори. Тодї між иншими в домі адвоката Сидорского убито жінку полковника, баронову Франк і еї приятельку, молоду панночку Валевичівну, що приїхала була на кілька днів з Дального, та й Сидорского самого.

Барон Франк і Сидорский ішли понад пристань і вийшли на горби, щоби звідтам придивити ся лїпше, як стріляє японьска фльота. Відтак пішли до Франка, а що єго дім стояв при торговици, фасадою звернений до моря, то їм здавало ся, що кулї будуть тут борше падати і длятого запросили они дами до Сидорского. А Сидорского дім стояв при одній з бічних улиць. Баронова Франк не хотїла іти, але чоловік еї намовив. Она взяла з собою свою дванайцятьлїтну доньку. У Сидорских подавали чай. Баронова Франк сидїла на кріслї обернена плечима до вікна; еї донька стояла побіч неї коло стола; на другій сторонї стояв Сидорский, а на серединї комнати сам Франк. Панна Валевич сидїла під вікном. Було по першій годинї... вела ся розмова.... Нараз зробив ся страшенний лоскіт.... Крізь розбиті вікна посипалась хмара піску, диму і кусяїв скла та каміня і муру. Крісло схитнуло ся, а баронови під ноги впав труп єго жінки без голови. Сидорский ще хвилинку стояв, а відтак перевернув ся неживий на землю.... Панна Валевич крикнула як не своїм голосом — кусень ґраната розірвав їй груди.... Она мучила ся ще годину, а відтак померла.... Де перед тим було пятеро, остало ся лиш двоє: вдовець і сирітка.

„Сидорского дім — розповідає Віленьский дальше — стоїть тепер порожний і забитий. Рами вікон поломлені, цїла фасада з надворку розбита. Тут повідривало штукатуру, там поробило глубокі діри в мурі з цегли. Часть камінного муру довкола города розвалена. Недалеко звідтам був дім акцизового уряду другим

годі мав король завдячувати свое житє. О кількадесять кроків бо дальше добачено тонкий острий дріт, перетягнений півперек дороги від дерева до дерева в такій висоті, що був би женучому самоїздом королеви відтяв голову. Виновників того неудалого задля простого случаю замаху глядає жандармерия.

— **Ношу пожарних Соколів** ухвалила вже старшина львівского „Сокола". Буде се крій сокільского строю з дуже малими змінами. Блюза має бути з викладаним ковнїрем; під шиєю запнята на гафтку, на ковнїри відзнаки відділів; на грудях запинана на дірки і ґузики, а від тих місць ідуть в оба боки нашитя темнїйшої краски, чим блюза. Поли закінчені в кут, а не витяті. З заду стан відзначений двома ґузиками. На обох раменах плетені відзнаки пожарні, червоно-жовті, а відтак срібні і золоті. Штани звичайні, можуть бути по чоботах, або до чобіт, але при виступах громадних всї мають мати штани однакові. Краску і материю установить для кождого „Сокола" старшина львівского „Сокола". Можуть они бути довільні, ріжні на блюзї і на штанах, але лучше було би все ужити суконної материї. На голову сокільска шапка з чорним берегом, синим денцем, легко спущеним по лївій стороні до пів берега, а на кінци випустка сокільска відзнака з левиком і перо. До вправ і огню уживає ся шелом з білим гребенем. Щоби ношу зашанувати, то до вправ і огню уживає ся строю з полотна, того самого крою без вишивок сокільских, а лиш з відзнаками на раменах і ковнїри. Топірці і инше узброєнє таке як у всїх сторожий. Треба отже, щоби ношу ухвалила місцева старшина і предложила еї точний опис до затвердженя старшинї „Сокола" у Львові. — *Старшина „Сокола" у Львові.*

† **Помер** о. Андрей Кочиркевич, сьвященик-ювилят-парох в Вислоцї нижнім, ясліского деканата, дня 24 с. м., в 80-ім роцї житя, а 54-ім сьвященьства.

— **В своїй хатї своя правда і сила і воля!** Родимцї! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільнї прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам доверпшити сей храм, а станесь він певно осередком орґанїзациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-коронові позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а ґімн. „Сокіл" у Львові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 27 грудня. „Правительств. Вестнік" пише: Бажаня реформ, висказані петербургскою конференциєю заступників земств, суть предметом дискусиї в прасї і на всїляких зборах, а в спосіб незаконний також і домах міских. Під впливом людий, котрі стараються ся внести до публичного житя і житя державного неспокої і хотять занепокоєнє умів використати для своїх цїлий, устроїла особливо молодїж в ріжних містах бурливі збори і заявила, що треба конче висказати до правительства всїлякі жаданя, котрі однак противлять ся головним засадам непохитного росийского права державного. Устроювано великі демонстрациї на улицях, підчас котрих ставлено сульний опір полициї і властям. Того рода рух против єствуючої форми державної єсть чужий росийскому народови, котрий радше стоїть вірно при старих основах порядку державного. Рух той старає ся викликати загальне невдоволенє і прибрати загальний характер. Забуваючи о тяжких хвилево відносинах, в заслїпленю пустими надїями, котрі приязують до радикальної зміни усьвячених віками стовпів росийского житя державного, працюють тоті люди, не здаючи собі може з того ясно справи, не на пожиток Росиї, лиш на пожиток ворогів. Правительство єсть обовязане виступити против всїх того рода змагань, котрі нарушають порядок державний і спокій публичний, та боронити порядку в державі. Длятого против кождого нарушеня порядку і спокою на всяких зборах о характері ворожім для правительства мусить виступити ся і так також стане ся за помочию всяких законних средств. Виноваті, а особливо стоячі в службі державній особи, будуть потягнені до одвічальности після закона.

Букарешт 27 грудня. Міністри справ внутрішних і справ заграничних подали ся до димисиї. Президент мінїстрів Стурдза обняв тимчасово справи заграничні, а мінїстер просьвіти Гарет справи внутрішні.

Атини 27 грудня. Делїяніс одержав порученє утворити новий кабінет.

Токіо 27 грудня. Бюро Райтера доносить, що пороблено далеко сягаючі приготовленя, щоби маршалкови Оямі вислати значну поміч зложену з піхоти і артилериї.

гранатом ще більше знищений. На щастє не було там нїкого. Напроти того дому на улицї видко яму на півтора сяжня широку, а на два лікті глубоку. Тут розпук ся ґранат 25-центиметрового калїбру. Куснї з него легїли як искри. Деревляні стовпи на терасї другого поверха були потрощені. Криша була продїравлена, бальки звисали. Двері вирвало із завісів, а у вікнах не було анї одної шиби.

Всї в Порт Артурі зачинають розмову з чужинцем тим, що розповідають, яке вражіне зробило на них бомбардованє. Всї кажуть згідно, що то було страшне, дуже пригноблююче вражінє. Хто більше нервовий, то таки не може о нїчім иншим говорити. Майже всї люди журять ся лиш тим, де і як би сховати ся. Кажуть, що в будинку росийско-хіньского банку розширено пивницї і накрито зверха верствою землї. Завзивають управу міста, щоби она поробила такі криївки для всїх жителїв. Кажуть, що вже навіть пороблено кілька таких криївок.

Вісім днїв по моїм приїздї мав я нагоду видержати таке бомбардованє і перший раз в моїм житю побачити морску битву. З'електризований оповіданями і слїдами знищеня та бажаючи пристрастно дожити сам на собі вражінь бомбардованя, надслухував я цїлими ночами і бояв ся заснути, і нераз та й не два уважав я пукане до дверий гостинницї за вистріл. Коли я о тім говорив, то менї відповідали зі сьміхом: Не заспите! Скоро Японцї зачнуть гримати із своїх 25-центиметрових пушок, то тодї відразу пробудите ся.

І дїйстно, вистріл з пушки великого калїбру то такий голос, що єго годі за щось иншого уважати. Пізнїйше показало ся, що перший вистріл з нашої батериї чи може з „Ґіляка" дали з 25 центиметрової пушки. Але то все одно.

По першім вистрілї слїдував другий і третїй, а відтак нараз цїла канонада. В комнатї чути було гук, що аж цїла хата трясла ся від него. Здавало ся, що таки чути, як кулї свищуть. Я виглянув крізь вікно На дворі темно, ще не зійшов місяць. На мори ясні смуги, які пускають рефлектори з берегів. Смуги порушають ся, перескакують з одного місця на друге. То тут то там отвирає ся червоне як кров око нещастя і роздає ся гук. Чи то наші стріляють, чи неприятель — трудно розпізнати. Менї зробило ся лячно і тужно.... Непевність, що дїє ся, неможливість зміркувати, що єсть — то найгірше. По кождім вистрілї здає ся, що вже летить ґранат простісенько на нашу хату. Чоловік виглядає в пітьму і сподїває ся вибуху....

Мій слуга прибіг. Та й В. І. І. прийшов вже убраний та кличе мене, щоби іти з ним на Золоту Гору. Коли ми уйшли дві версти і опинили ся на дорозї, що іде греблею, почала ся канонада на ново. Червоні очи починають знову осьвітлювати нічну пітьму. За кождим вистрілом мусить чоловік кинути ся і подивити ся в гору, чи не летить де яка куля. Хотїлось би схилити ся, десь положити ся — значить ся зробити якусь дурницю.

Коли ми перейшли через шлях зелїзницї, довідали ся, що то Японцї припускають атак брандерами до в'їзду до пристанї. Опісля, коли ми ще ішли може яких пять минут, представив ся нам зворушаючий вид: серед білого, електричного сьвітла з рефлектора сунув ся якийсь пароход простісенько на канонірку „Ґіляк", що стояла при в'їздї до пристанї. Єго передний конець заблиснув що хвиля червоним сьвітлом — то з брандера стрілять. З „Ґіляка" летять в гору ракети — они дають знак, що торпедовець має іти против брандера. Наші пушки перестають на хвильку стріляти. В сьвітлї показав ся стовп огню і води. То вибух. Брандер починає поволи потапати. Чути пекольний лоскіт. То із скорострільних пушок зачали стріляти на людий, що ратують ся з потапаючого корабля.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).